

У име Оца и Сина и Светога Духа,

Данас, браћо и сестре, недеља Православља. Недеља у коју света Црква прославља све своје победе у историји својој над непријатељима Божијим и својим. Обичај је да сваки народ, свака држава, свако друштво, сећа се неких својих славних битака поготову ако су оне биле победничке над својим непријатељима. Обележавају и прослављају те догађаје и тога дана када се то десило. А данас света Црква прославља победу православља над свим својим непријатељима, видљивим и невидљивим, који су војевали на Цркву Божију. А није их било мало. Од самога почетка, почев од Јуде издајника па кроз сву историју Цркве, она је имала своје непријатеље који су покушавали да њено учење искваре, да промене, да своју мудрост људи проповедају уместо Јеванђеља Христовога. Конкретно данас Црква прославља победу над једном страшном јереси која је Цркву узнемиравала 120 година – то је победа над јересју иконоборства.

Неки византијски цареви, наравно подстакнути од јеретика, сматрали су да је поштовање светих икона исто што и идолопоклонство. И пошто је у Старом Завету забрањено клањати се ликовима, киповима, идолима, они су онда покушали да забране поштовање икона у Цркви. Оне који су црквене иконе поштовали и побожно их целивали, називали су идолопоклоницима. Али Црква знајући да иконе, ми не поштујемо материју од које је икона направљена него лик који је на икони изображен, у ствари наше поштовање према томе лику преноси се на прволик као што кажу свети оци. То су иконе Господа Христа, Свете Богородице и осталих угодника Божијих који су Богу својим животом угодили. Дакле, та јерес је Цркву мучила, и Црква се са њом борила 120 година. Многи и многи су у том времену пострадали, били прогоњени, мучени

убијани за поштовање икона, да би најзад 1843. године за време благочестиве царице Ирине и њеног сина Михаила, свети Седми Васељенски Сабор донео одлуку и осудио ту нечастиву јерес идолопоклонства, објаснио у чему се иконопоштовање састоји, и тај дан када су иконе поново враћене у храмове из којих су биле избациване, спаљиване, гажене, поново се вратиле у Божије храмове у свете храмове, и народ је тада ликовео, православни народ је ликовео, и успомена на ту победу Цркве, над јересју иконоборства и осталим јересима које су се у току векова појављивале у Цркви, ми данас славимо недељу Православља – победу Цркве.

То је најсјајнија и најважнија победа у историји рода људскога јер је истина победила. Победио је Господ Христос који је дошао у телу људском и показао нам да је сваки човек у ствари једна икона Божија јер смо ми људи створени по образу и подобију Божијем. Сваки човек без обзира коме народу припада он је икона Божија. Сви су створени људи по лику и обличју Божијем. Тај лик Божији, та икона Божија изражена је пре свега у души нашој бесмртној, а тело наше то је рам иконе Божије у нама. И као што су некада иконоборци, противници икона, иконе уништавали, авај и данас многи од нас крштених хришћана ту икону Божију уништавамо у себи! Чиме? Гресима нашим, страстима нашим, рђавим делима нашим. Тако да је икона Божија у човеку после Адамовога пада била помрачена, као када почуди, икона се јасно није видела, а људи су онда својим гресима ту икону премазивали катраном.

И Господ желећи да обнови свој лик у човеку, Он се оваплоћује, јавља се на земљи да поново обнови лик свој као што каже једна црквена песма. Да поново васпостави икону Божију у нама, да нас учини богоносцима и христоносцима. И ми то и јесмо православни хришћани. Али јесмо и грешни људи који и данас

поред свег труда често пута ми ту икону Божију у нама ружимо, премазујемо, кваримо, гребемо, уништавамо. Знао је Господ нашу слабост па је оставио и начин како можемо и ми да икону Божију у нама васпостављамо – то је света Тајна покајања и исповести у којој ми чистимо душу своју од сваке греховне прљавштине, од сваке нечистоте, и тако обнављамо лик Божији у себи.

Али када се једном исповедимо и примимо Господа Христа у себе кроз свето причешће, као што су многи јуче и данас овде, хвала Богу примили, треба да се трудимо даље у животу да те грехе своје не понављамо. Да се боримо са рђавим навикама својим, са рђавим помислима својим, са грешним делима својим. И тако да се трудимо да би и ми могли да прослављамо победу Цркве Божије и победу нашу над непријатељима нашим видљивим и невидљивим. Невидљиви непријатељи то су у ствари демони, ђаволи који нам саветују и сугеришу да чинимо зла дела, да чинимо грехе. Они не могу да нас натерају на то, они само бацају мамце а рибе саме хватају и гутају и тако се упецају. Дакле, ђаво нема ту снагу, нема то овлашћење од Бога да било кога од нас натера на неки грех. Зато што сваки човек по својој слободној вољи одлучује се да ли ће чинити добра дела или рђава дела. Онај ко чини добра дела он данас свечано и радосно прославља победу православља, победу Цркве Божије, а они који чине рђава дела они се сигурно тога и не сећају и не труде се да у томе учествују.

Традиција је у Цркви Православној од тога дана, значи од 1843. године, да се на дан победе православља, а то је одређена прва недеља Часнога поста, да се са иконама, да се покаже да смо ми и даље они који поштују иконе а не они који их уништавају, да се врши литија око храмова, кроз градове, да се носе иконе и певају доличне песме. И онда да Црква, то је било у многим –

нарочито главним црквама, да се врши молебан у коме се молимо онима који су се борили против јереси у историји Цркве и њима захваљујемо на томе. Али исто тако у томе молебну има и осуда оних јереси било некадашњих било данашњих, које кваре црквено учење на које је Црква бацила анатему, свети Васељенски сабори, свети оци, Црква данас то понавља.

И ми ћемо сада да изађемо из храма Божијега, понећемо икона колико можемо, колико имамо са собом, да обиђемо један круг око цркве и да онда испред цркве, тамо на платоу извршимо тај молебан који је црквом предвиђен и прописан. Да би и ми учествовали у тој великој и славној победи коју је Господ Христос извојевао над грехом, над ђаволом, над смрћу. Да и ми будемо у друштву оних који су данас победили своје непријатеље и учествовали у радости и прослављању Цркве Божије како бисмо били достојни да и у будућем животу у Царству Небескоме будемо са свима онима који су Богу служили и Богу угодили. Да и ми са њима славимо и у овом животу и у вечном животу Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове у сву вечност.

Амин.